

200702628/1.

Datum uitspraak: 7 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/8579 van de rechtbank 's-Gravenhage van
14 maart 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 april 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 1 februari 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 maart 2007, verzonden op 19 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

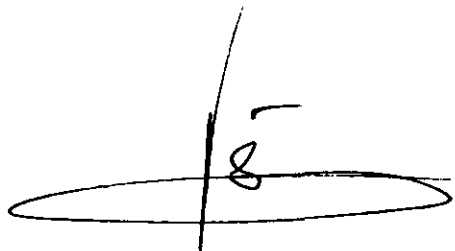
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 december 2007

91-534.

Verzonden: 7 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/8579 BEPTDN

Inzake : eiseres, V-nummer woonplaats
kiezende ten kantore van haar gemachtigde, mr. M.J. Mons,
advocaat te 's-Gravenhage

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van
Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder, gemachtigde mr. M. Snoeks,
ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiseres, geboren op , bezit de Turkse nationaliteit. Zij verblijft als vreemdeling in Nederland.
Bij schrijven van 25 februari 2002 heeft zij een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) met als doel 'verblijf bij Nederlandse c.q. in Nederland verblijvende kinderen c.q. medische behandeling'. Op deze aanvraag is door verweerder op 29 april 2005 afwijzend beslist. Eiseres heeft tegen dit besluit op 2 mei 2005 een bezwaarschrift ingediend. Op 20 september 2005 is eiseres gehoord door een ambtelijke commissie. Op 1 februari 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Bij schrijven van 15 februari 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 31 januari 2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was ter zitting drs. M.A. Spaans als tolk aanwezig.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiseres niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), niet een van de vrijstellingsgronden van artikel 17 van de Vw 2000 of artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) van toepassing is en er voorts geen gronden zijn toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

3. Eiseres heeft samengevat het volgende aangevoerd. Zij is van mening dat zij voor haar medische behandeling op Nederland is aangewezen. Weliswaar zijn op een aantal plaatsen in het land van herkomst voorzieningen beschikbaar, maar deze zijn in de verste verte niet vergelijkbaar met die waarvan zij in Nederland gebruik kan maken. Ook financieel en fysiek -nu eiseres aan een rolstoel is gebonden- is adequate behandeling in Turkije geen haalbare kaart.

Eiseres is voor haar verzorging aangewezen op haar hier te lande verblijvende kinderen. De twee in Turkije verblijvende dochters zijn niet alleen in financieel opzicht, maar ook fysiek niet in staat om voor haar te zorgen. Zij zal derhalve van de noodzakelijke mantelzorg verstoken blijven. Bij terugkeer naar Turkije zal sprake zijn van een medische noodsituatie en dan is er een schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Tevens zal sprake zijn van schending van artikel 8 EVRM, aangezien eiseres geheel is aangewezen op de gezamenlijke verzorging door haar in Nederland verblijvende kinderen, aldus eiseres.

4. De rechtbank overweegt het volgende.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17 van de Vw 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien betrokkene valt onder één van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17, eerste lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. Op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan verweerder het eerste lid buiten toepassing laten, voorzover die toepassing naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

Op grond van artikel 17, eerste lid en onder c, van de Vw 2000 kan van het mvv-vereiste vrijstelling worden verleend indien het voor de vreemdeling, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen. In paragraaf B1/1.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is bepaald dat hiertoe beoordeeld dient te worden of de vreemdeling in staat is om naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf te reizen en in staat kan

worden geacht daar de behandeling van de mvv-aanvraag af te wachten. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf betreffen, worden niet betrokken bij de beoordeling. Hierbij wordt aangesloten bij B8/4.

Paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000 vermeldt dat in de overige gevallen ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 vrijstelling van het mvv-vereiste kan worden verleend indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met de medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Wat onder een medische noodsituatie dient te worden verstaan, is neergelegd in hoofdstuk B8/3.2 Vc 2000.

Met betrekking tot de (toepassing van de) hardheidsclausule heeft verweerder in hoofdstuk B1/2.2.1 van de Vc als zijn beleid neergelegd dat van deze bevoegdheid slechts in zeer bijzondere gevallen gebruik zal worden gemaakt.

De weigering van verweerder om in een bepaald geval toepassing te geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 zal de toetsing in rechte slechts dan niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat verweerder bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten (vergelijk uitspraak Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State (hierna: de Afdeling) van 9 december 2003, JV 2004, 63).

5. Naar aanleiding van de door eiseres gestelde problematiek heeft verweerder advies ingewonnen bij het Bureau Medische Advisering (BMA). Op 19 april 2005 heeft het BMA advies uitgebracht, waarin het volgende is vermeld. Eiseres lijdt aan een ernstige nierfunctiestoornis op basis waarvan zij sinds januari 2004 afhankelijk is van chronische nierdialyse. Tevens heeft zij hartklachten door een chronisch hartfalen waardoor haar inspanningstolerantie fors beperkt is. Eiseres is in behandeling bij een cardioloog en een internist. Zij ondergaat tweemaal per week dialyse en krijgt uitgebreide medicatie voorgeschreven. De behandeling zal levenslang moeten worden voortgezet.

Het niveau van de gezondheidszorg is hoog in de grote steden van Turkije. Behandeling, controle en follow up kan plaatsvinden in ieder universitair ziekenhuis in Turkije. In Turkije is geen medicatie tekort. Genoemd worden met name de universiteitsziekenhuizen in Istanbul, Ankara en Bursa. Indien de behandeling wordt gestaakt zal op korte termijn de gezondheidssituatie dusdanig verslechteren dat overlijden mag worden verwacht.

Eiseres wordt, mits aan enkele voorwaarden wordt voldaan, in staat geacht om te reizen. Enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis is noodzakelijk. Gezien de broze gezondheidssituatie is begeleiding door een verpleegkundige aangewezen. Verder moet er een adequate dossieroverdracht plaatsvinden en dient de behandeling zonder onderbreking te worden gecontinueerd. Eiseres moet gedurende de reis de beschikking hebben over de voor haar voorgeschreven medicatie. Verder is het wenselijk om voorafgaande aan de reis een zogenaamde fit-to-fly beoordeling te laten plaatsvinden om de actuele gezondheidstoestand te beoordelen, in het bijzonder de cardiale situatie.

6. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling is een BMA-advies een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien dat advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder van de juistheid en volledigheid daarvan uitgaan. Het is volgens de Afdeling aan de vreemdeling om desgewenst in beroep aan te tonen dat het advies niet op de juiste wijze is opgesteld.

De financiële en fysieke problemen waar eiseres op heeft gewezen hebben betrekking op de feitelijke toegankelijkheid tot de medische zorg in het land van herkomst, welke volgens het door verweerder gevoerde beleid niet in de beoordeling wordt betrokken (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 4 oktober 2005, JV 2005, 445).

De stelling dat de in Turkije woonachtige dochters van eiseres niet kunnen zorgdragen voor de opvang van eiseres in Turkije is voorts op geen enkele wijze onderbouwd met stukken, ook niet nadat eiseres hiertoe expliciet bij brief van 20 september 2005 door verweerder in de gelegenheid is gesteld. De stelling dat eiseres in Turkije verstoken zal blijven van de noodzakelijke mantelzorg dient reeds om deze reden te worden gepasseerd.

Ook verder zijn geen aanknopingspunten gesteld of gebleken voor het oordeel dat verweerder in dit geval niet mocht uitgaan van de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. De stelling van eiseres, dat de voorzieningen in het land van herkomst niet vergelijkbaar zijn met die in Nederland maakt dit niet anders. Deze stelling van eiseres is immers op geen enkele wijze onderbouwd, terwijl in het BMA-advies is vermeld dat het niveau van de gezondheidszorg hoog is in de grote steden van Turkije.

Gelet op het vorenstaande mocht verweerder naar het oordeel van de rechtbank op grond van het BMA-advies concluderen dat eiseres in staat is om te reizen naar het land van herkomst en in staat is daar de behandeling van de mvv-aanvraag af te wachten.

7. Nu voorts niet is gebleken dat in het onderhavige geval één van de overige vrijstellingsgronden van artikel 17 Vw 2000 of artikel 3.71, tweede lid Vb 2000 van toepassing is, moet worden beoordeeld of verweerder in redelijkheid toepassing van de hardheidsclausule achterwege heeft kunnen laten.

Hiertoe overweegt de rechtbank dat de enkele omstandigheid dat de medisch adviseur heeft geconcludeerd dat een medische noodsituatie zal ontstaan bij het staken van de behandeling, op zich geen grond is voor toepassing van de hardheidsclausule. Onvoldoende is door eiseres onderbouwd en evenmin is gebleken dat de behandeling in Turkije daadwerkelijk gestaakt zal worden. Bovendien is in het BMA-advies vermeld dat het niveau van de gezondheidszorg hoog is in de grote steden in Turkije. Mede nu de door eiseres benodigde behandeling en medicatie in Turkije aanwezig zijn, is er derhalve geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen aanleiding bestaat om in dit geval de hardheidsclausule toe te passen.

Ten aanzien van het beroep op artikel 3 EVRM overweegt de rechtbank dat uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens valt af te

leiden dat alleen onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, verband houdende met gebrek aan medische voorziening en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, de uitzetting kan leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. De door eiseres gestelde medische omstandigheden heeft verweerder niet als zodanig bijzonder en ernstig hoeven aanmerken. In dit verband wordt tevens overwogen dat onvoldoende door eiseres is onderbouwd en niet is gebleken dat de behandeling in Turkije daadwerkelijk gestaakt zal worden. Het beroep op artikel 3 EVRM slaagt derhalve niet.

Het beroep van eiser op het bepaalde in artikel 8 EVRM faalt eveneens. De rechtbank verwijst daartoe naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 28 september 2004, nummer 200403756/1, JV 2004, 432. Hierin is - materieel - het volgende overwogen. Het stellen van het mvv-vereiste betekent dat eerst in het kader van de aanvraag om een mvv de Minister van Buitenlandse Zaken, indien na toetsing aan de ter zake geldende vereisten blijkt dat daaraan niet (volledig) wordt voldaan, zal beoordelen of artikel 8 EVRM, gelet op de vaststelling dat het gaat om een eerste toelating, niettemin tot toelating noopt. In het kader van de vraag of verweerder het niet voldoen aan het mvv-vereiste kon tegenwerpen is voor die beoordeling geen ruimte. Verweerder heeft daarbij voorts betekenis mogen toekennen aan het feit dat de uit het vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten in beginsel tijdelijk van aard is. De rechtbank maakt dit oordeel tot het hare en acht in het onderhavige geval de tegenwerping van het mvv-vereiste niet in strijd met artikel 8 EVRM.

8. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiseres ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning.

9. Het beroep is derhalve ongegrond.

10. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

III. BESLISSING

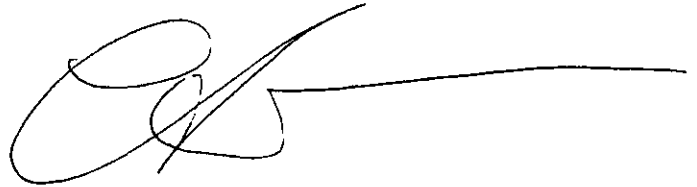
De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.P. Pereira Horta en in het openbaar uitgesproken op 14 maart 2007, in tegenwoordigheid van drs. F.J.M. van den Berg, griffier.

De griffier is verhinderd
te ondertekenen.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 19 MRT 2007

Voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

VERMEIJ & MONS ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
B2233	
13 APR 2007	
ZAAKNR. 200702628-1	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

MR M.J. MONS
MR A.A. VERMEIJ

ADVOCATEN EN PROCUREURS

STATIONSWEG 137, 2515 BM DEN HAAG
TELEFOON 00 31 (0)70-3805732

FAX 00 31 (0)70-3803597

INTERNET WWW.ADVOCATENCENTRUM.NL

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Den Haag, 13 april 2007

verzending: per fax 070-3651380 (enkelvoud) en per gewone post
(tweevoud)

Betreft: / Staatssecretaris van Justitie
mijn kenmerk: 20070114
uw kenmerk: nieuw hoger beroep ('regulier' vreemdelingenrecht)
toevoeging: wordt aangevraagd

Geeft eerbiedig te kennen:

, hierna te noemen: appellante, wonende aan de 1
geboren op van Turkse
nationaliteit, die voor deze zaak domicilie kiest aan het kantoor-
adres van haar gemachtigde, mr M.J. Mons, advocaat en procureur,
kantoorhoudend aan de Stationsweg 137, 2515 BM 's-Gravenhage, die,
naar de gemachtigde hierbij verklaart, door appellante bepaaldelijk
is gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger beroepsschrift tegen
de hierna genoemde uitspraak:

1. Appellante komt hierbij in hoger beroep van de in afschrift
(bijlage 1) aangehechte uitspraak van de rechtbank Den Haag, z.p.
Den Haag van 14 maart 2007, verzonden 19 maart 2007, onder nummer
AWB 06/8579.
2. Verweerder in de zaak is de Staatssecretaris van Justitie,
gevestigd te 's-Gravenhage.
3. Tegen de uitspraak voert appellante de hierna volgende, voor-
zoveel nodig of mogelijk, in onderling verband en samenhang te lezen
grievens aan.
4. Grief I.

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder punt 8 op blz. 5 van de u-
itspraak:

"Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat
eiseres ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 niet in aanmerking komt voor de gevraagde
verblijfsvergunning."

Toelichting

Gezien formulering van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a Vw 2000 (immers, een zogeheten 'kan' bepaling) wordt ervan uitgegaan dat de rechtbank hiermee bedoelt te zeggen dat verweerder op goede gronden tot de vermelde beslissing heeft kunnen komen (als in de eerste alinea van punt 7 van de uitspraak waar het gaat om de te hanteren toetsingsmaatstaf ook geformuleerd door de rechtbank).

Appellante is van mening dat de beslissing de (marginale) toetsing niet kan doorstaan onder de aan de orde zijnde omstandigheden, welke omstandigheden door appellante als volgt worden samengevat:

- a. appellante heeft eerder legaal in Nederland verbleven met haar echtgenoot en is uit dien hoofde gerechtigd tot het ontvangen van een uitkering o.g.v. de AOW;
- b. vijf van haar acht kinderen wonen legaal in Nederland, c.q. zijn van Nederlandse nationaliteit, één kind verblijft in België (op basis van een aanvraag asiel) en slechts twee kinderen, gehuwde dochters van appellante, wonen in Turkije;
- c. de medische situatie van appellante als ook blijkend uit de rapportage van het BMA van 19 april 2005, samengevat:
 - chronisch nierfalen met daaruit volgende afhankelijkheid van dialyse;
 - chronisch hartfalen;
 - broze gezondheidstoestand met wat betreft reizen de noodzaak van begeleiding door een verpleegkundige, beoordeling direct voorafgaande aan de vlucht van de op dat moment actuele reisvaardigheid;
 - de noodzaak van behoorlijke dossieroverdracht en ononderbroken voortzetting van de behandeling (medicatie + dialyse);
 - het niet vast staan van daadwerkelijke toegang tot medische behandeling en medicatie in Turkije.

Het onder de aan de orde zijnde omstandigheden laten prevaleren van het algemene belang bij een beoordeling van een aanvraag van een vreemdeling vóór diens binnenkomst in Nederland (m.a.w. het vasthouden aan de m.v.v.-eis), gaat, anders dan de rechtbank meent, de redelijkheid te buiten.

Grief II

Ten onrechte overweegt de rechtbank als opgenomen in de tweede alinea van punt zeven op blz. vier van de uitspraak. De inhoud van deze alinea dient als hier ingelast en herhaald te worden beschouwd.

Toelichting

Het rapport van de medisch adviseur bevat de uitdrukkelijke mededeling dat de beschikbare informatie uitsluitend betrekking heeft op de beschikbaarheid van behandelmogelijkheden in medisch technische zin en niet op de individuele toegankelijkheid tot behandeling en medicatie waarbij, aldus het rapport 'niet-medische factoren zoals politieke, geografische en economische aspecten een rol spelen'.

Ten onrechte legt de rechtbank de bewijslast terzake van het (risico) op het (eventueel) niet daadwerkelijk toegang tot noodzakelijke behandeling en medicatie verkrijgen geheel bij eiseres en ten onrechte overweegt de rechtbank dat 'niet is gebleken dat de behandeling in Turkije daadwerkelijk gestaakt zal worden'.

De beschikking waartegen zich het beroep richtte gaat uit van het eenvoudige schema: de behandeling bestaat in Turkije, reizen is mogelijk (zodat art. 17-1 sub c niet aan de orde is) en daarmee is de kous af.

Mede met het oog op het algemeen bekende gegeven dat in landen als Turkije het volstrekt gewoon is dat mensen, met name arme mensen,

met, bijvoorbeeld, niet werkende nieren gewoon doodgaan, diende de rechtbank bij de toetsing van de belangenafweging als door verweerder voltrokken uit te gaan van het vaststaande gegeven dat de daadwerkelijke toegang tot medische behandeling (incl. medicatie) door verweerder als zijnde niet van belang voor de beoordeling wordt beschouwd, zulks geheel in overeenstemming met de geldende regels waar het gaat om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning voor medische behandeling. Waar het gaat om de vraag of er aanleiding is vrijstelling te verlenen van de mvv-eis in het kader van de gevraagde afhankelijke verblijfsvergunning, diende de rechtbank dan ook bij de toetsing van de belangenafweging uit te gaan van het gegeven dat verweerder toegang tot behandeling en medicatie niet van belang meent te kunnen vinden. De rechtbank is getreden buiten het door de beschikking getrokken kader.

Grief III

Ten onrechte overweegt de rechtbank als vermeld in de derde alinea van punt 7 van de uitspraak, beginnend op blz. 4 van de uitspraak en doorlopend op blz. 5 van de uitspraak. De inhoud van deze alinea dient als hier ingelast en herhaald te worden beschouwd.

Toelichting

Zie de toelichting op de vorige grief. Op basis van de beslissing van verweerder en de geldende beleidsregels geldt dat geabstraheerd wordt van daadwerkelijke toegang tot de medische behandeling (incl. medicatie). Nu wel als voldoende vast staand mag worden aangenomen dat het achterwege blijven van behandeling in Turkije de dood tot gevolg zal hebben, wordt met een beslissing als hier aan de orde het risico genomen dat een uitzetting de dood tot gevolg zal hebben en appellante is tevens van mening dat dit risico voldoende reëel is, zodat haar uitzetting naar haar mening in strijd komt met art. 3 EVRM.

Grief IV

Ten onrechte overweegt de rechtbank als vermeld in vierde (en laatste) alinea van punt 7 op bladzijde 5 van de uitspraak. De inhoud van deze alinea dient als hier ingelast en herhaald te worden beschouwd.

Toelichting

In het bijzonder overweegt de rechtbank ten onrechte dat in het kader van de vraag of het niet voldoen aan het mvv-vereiste tegengeworpen kon worden, geen ruimte bestaat voor het toekennen van gewicht aan de rechten o.g.v. art. 8 EVRM. Zoals ook blijkt uit de uitspraak van Uw Raad van 8 februari 2007, nr. 200695778/1, JV 2007, nr. 141 vereist art. 8 EVRM een concrete belangenafweging. Ook al is het mvv-vereiste op zichzelf niet in strijd is met art. 8 EVRM dan geldt nog dat de rechtbank bij het uitvoeren van de (marginale) toetsing van de door verweerder voltrokken belangenafweging nu juist niet bij voorbaat belangen als beschermd door art. 8 EVRM buiten beschouwing kan laten, maar deze integendeel, net als andere concrete belangen, bij de (marginale) toetsing van de belangenafweging dient te betrekken, uiteraard voorzover aan het oordeel van de rechtbank onderworpen.

Op bovenstaande gronden wordt verzocht het hoger beroep gegrond te verklaren met verdere beslissingen als Uw Raad, in goede justitie oordelend, juist zal achten, waaronder een beslissing m.b.t. de proceskosten en griffierechten van beide instanties.

gemaaktigde